

Andragendet berettiget og være villig til at imødekomme det.

Dernæst ønsker jeg at anstille nogle Betragtninger over de ekstraordinære Forhold, hvorunder vi paa Grund af den europæiske Krig for Tiden lever. Danmark er et agerdyrkende Land. „Landbruget er Hovederhvervet“, saadan staar der i en Geografi af Erslev, som jeg i min Ungdom lærte, og jeg tror nok, det kan passe endnu. I hvert Fald maa vi i Henhold til Statistikken indrømme, at Landbruget er vort Hovederhverv, om end mange andre Erhverv ved Siden af, navnlig henhørende under Industrien, er kommet frem i langt stærkere Grad, end Tilfældet var den Gang, denne lille Geografi blev skrevet. Næst efter at bevare den ligelige Neutralitet har det været en Hovedopgave for Regeringen at sørge for, at vor Eksport og Import saavel til Landbruget som til de andre Erhverv har kunnet ske uforstyrret saa godt, som det under de nuværende Forhold har været gørligt, og dette er da ogsaa lykkedes i det store og hele. Derimod er der nogle af de Foranstaltninger, Regeringen paa Grund af de ekstraordinære Forhold har fundet sig foranlediget til at iværksætte, som efter min Mening har været mindre heldige. Jeg tænker her paa den i Fjor fastsatte Maksimalpris paa Rug og paa den i Aar fastsatte Maksimalpris paa Flæsk.

Jeg vil med det samme sige, at det forekommer mig, at efter den Betydning, Landbruget har i vort Samfund, var den Prisreguleringskommission, der i sin Tid blev nedsat, noget for ensidig sammensat. Det er maaske, fordi jeg selv er Landmand, at jeg ser saadan paa Sagen, men som bekendt har vi kun to Repræsentanter i denne Kommission, det ærede Medlem fra Lejre (N. Frederiksen) og det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen). De er begge anerkendte, dygtige Landmænd, saa med Hensyn til deres Kvalifikationer til at have Sæde i Kommissionen er der vist ingen, der nærer den ringeste Tvivl. Men det kedelige og ret uheldige har været, at disse to Landborepræsentanter har været højst uenige i de fleste af de Sager, der har vedrørt Landbruget. Dertil kommer, at den ene er Husmand og den anden er Gaardmand, saa at det maaske navnlig for ikke Landbrugere, efter hvad der er blevet sagt baade her i dette høje Ting og ude paa Møderne, og ogsaa efter hvad der er skrevet i Pressen, har kunnet se ud, som om der var een Retning i Politik, der pas-

seede for Husmændene, og een for Gaardmændene. Men jeg vil som Landmand gøre opmærksom paa, at det kan der ikke være Tale om. Landbrugerne har som saadanne de samme Interesser, hvad enten de er Husmænd eller Gaardmænd. Paa Grund af vore Andelsforetagender, Mejerier, Slagterier, Kvægeksportforeninger o. s. v. kan den mindre Jordbruger faa akkurat den samme Betaling for sine Produkter som den større, og det samme er Tilfældet med deres Indkøb, takket være vore Brugsforeninger, Foderstofforeninger o. s. v. Naar det derfor har set ud til, at det var forskellige økonomiske Interesser, der her gjorde sig gældende, er jeg næsten sikker paa, at det ikke forholder sig saaledes, men at Uoverensstemmelsen skyldes, dels at disse to Repræsentanter var teoretisk uenige og dels deres forskellige sociale Stilling. Jeg er derfor glad over, at den højtærede Indenrigsminister ogsaa har været opmærksom paa, at Landbrugets Repræsentation var for faatallig, hvorfor der nu er oprettet et Landbrugsraad, som Ministeren vil høre, naar der skal træffes Foranstaltninger, som er nødvendige for Landbruget. Jeg tror, at den Uro og Misfornøjelse, der har været omkring i Landet, vil lægge sig noget, naar vi Landmænd faar en noget større Repræsentation, og naar vor Røst kan blive hørt fra flere forskellige Sider, end det hidtil har været Tilfældet, hvor vi kun har haft de to Repræsentanter med hver sin Mening.

Naar der har eksisteret Uro og Misfornøjelse omkring i Landet — og det har der — vil jeg herfra sige, at det paa ingen Måde er, fordi Landbrugerne er haardhjertede eller egoistiske. Nej, Landbrugerne vil til enhver Tid være villige til, hver efter sin Evne, at yde Bidrag til dem, der lider Nød. Jeg mener nemlig, at det for Øjeblikket er gode Tider for Landbruget, og at Landbrugerne ikke skal have det Skudsmaal, som de ikke fortjener, at de er egenkærlige og haardhjertede. Vi har her i denne Sal hørt Tale om Indkomster, som er erhvervede paa Grund af de ekstraordinære Forhold, Krigen har foranlediget, Indkomster, som er meget større end dem, der er tilflydt Landbruget, og naar derfor Landbrugerne, og navnlig de mindre Landbrugere, paa en Maade skulde give en direkte Skat, medens de, der har haft de mangedobbelte Beløb i Indtægt, intet har givet, synes jeg, det var berettiget at mene, at der var noget uretfærdigt i dette. De store Indtægter er netop alle blevet tjente paa Krigen, og jeg